

Waarom ik nog naar de kerk ga...

'Waarom doen we onszelf dat eigenlijk aan? Je kunt thuis een preek naar wens beluisteren, een lofprijs-cd opzetten en als je in de problemen zit een vriend vragen met je te bidden. Daarbij, is de bloeitijd van de gemeente niet allang voorbij? Is het niet beter de winkel te sluiten.... Alleen dat idee al is een totale aanmatiging, het is immers niet onze winkel'

'Het Griekse woord *ekklesia*, dat wij vertalen met kerk, komt van het werkwoord 'eruit roepen'. De kerk is dus niet allereerst een gebouw en ook niet het idee van een paar mensen om een club op te richten. De kerk, dat zijn eenvoudigweg die mensen die zich om Jezus heen verzamelen, omdat Hij hen geroepen heeft, Hem na te volgen. De stelling "We gaan niet naar de kerk, we zijn de kerk" is daarom juist. ... Wat ons aan één tafel gebracht heeft, is de uitnodiging van Jezus, tot Hem te komen. Aan ZIJN tafel. En zo zitten we samen als een familie, die we niet zelf uitgezocht hebben. Zo leren we, Jezus lief te hebben en elkaar te verdragen'

'Hij (God) had ons ook tot krasse, individuele strijders kunnen opvoeden. Onafhankelijk. Sterk. God en ik. Tegen de rest van de wereld. Maar dat was niet het plan. Het plan is: we worden opnieuw geboren en dan hulpeloos schreiend opgenomen in de kring van een nieuwe, grote familie. Welcome home. ... De gemeente is geen ideaal dat we samen vormgeven en creëren, maar een in Christus geschapen werkelijkheid, waaraan we deel mogen hebben.'

'Jezus begint Zijn optreden in Kana, schenkt zeshonderd liter van de beste wijn... God verordent vele feestdagen, het jubeljaar... Dat leert ons dat we geroepen zijn te vieren. We hebben een boodschap van genade in de wereld, van goede tijding, van hoop, bevrijding, vergeving. En daarom hebben we een geweldige reden om te vieren. Vieren dat er verzoening is, vieren dat God eenheid geeft, vieren dat er kracht gegeven wordt om op te staan, vieren dat mensen de weg naar God weer vinden, vieren dat het Koninkrijk van God is aangebroken... De genade van God kent duizend redenen om te vieren!'

'De kerk is een plek waar je kunt opbranden. Met grote idealen ga je aan de slag, geef je jezelf voor Christus en Zijn dienst. Maar opeens is het idealisme weg en de kracht is er niet meer. Dat kan komen, doordat in de gemeente aan de ene kant een stralend visioen uitgetekend wordt, aan de andere kant de realiteit van mensen onder elkaar vaak weinig glansvol is. Dienst doen in de gemeente kan daarop stuklopen. Daarom zo mooi, die stille trouw van mensen, jaar na jaar in dienst van God, zonder zichzelf te overvragen'

'Ik kan me voorstellen dat de kerk vroeger een plaats was waar mensen samenkwamen om zich te verbazen. Men keek naar boven en zag het dak bedekt met schilderijen. Men keek naar buiten door glas en lood, en voorin zag men het ruw houten kruis. De kerk was een plaats waar men herinnerd werd aan het geheim van het geloof, aan het mysterieuze en onvatbare geheimenis. De strijd van elke dag, de klappen van het leven, het werd voor God gebracht, aan Wie men zich toevertrouwde. Gezamenlijk betrad men het schip van het geloof, waar Jezus stuurman van is. En keer op keer was er verwondering over Gods goedheid.'

'In korte tijd had Jezus veel navolgers verzameld. Velen waren onder de indruk van Zijn genezingswonderen en Zijn spreken. Door de broodvermenigvuldiging hoopten ze dat Hij in alle behoeften zou kunnen voorzien. Maar dan houdt Jezus een aantal brokken voor die niet zo gemakkelijk te verteren zijn. Jezus spreekt woorden die onbegrijpelijk zijn. Als daar over gemopperd wordt, maakt Jezus het er niet gemakkelijker op. Hij zoekt niet haastig naar woorden om aansluiting te vinden. Het blijft lastig, wat Hij zegt.'

Een paar citaten om over door te praten uit:

'Warum ich da noch hingehe, die Kirche, Jesus und ich' Christina Schöffler'